

RENDSZER – NORMA – NYELVHASZNÁLAT: IGEKÖTŐS NEOLOGIZMUSOK „HELYI ÉRTÉKE”¹

LADÁNYI MÁRIA

A mai magyar nyelvben a neologizmusok egyik meglehetősen gazdag és változatos anyagot szolgáltató csoportja az igekötős igék létrehozásával és használatával függ össze: az igekötős neologizmusok sokasága napjaink kreatív nyelvhasználatának egyik jellemző mutatója. Erre a tényre a nyelvhasználati újdonságokat elemző legfrissebb publikációk sorra rámutatnak (Pátrovics 2002; T. Somogyi 2002; Nádasy 2003; Kemény 2003), miközben az idézett szerzők arra is utalnak, hogy az ilyen újítások értékelése korántsem egyértelmű. Ebben az írásban az igekötős igékkel, pontosabban a *be* igekötővel alkotott igekötős neologizmusokkal kapcsolatban elsősorban azt vizsgálom, hogy

a) milyen mechanizmusok révén jönnek létre igekötős újítások;

b) ezek az újítások összefüggnek-e, és ha igen, hogyan függnek össze az érintett igekötőnek korábban kialakult jelentéseivel, szerkezetével és funkcióival;

c) az újonnan létrejött alakok hordoznak-e, és ha igen, milyen speciális jelentéset hordoznak, ill. milyen (esetleg új) funkció(ka)t töltenek be;

d) létrehozásuk felmutat-e valamiféle rögzíthető szabályszerűséget.

A dolgozatban tehát egyfelől a potenciális rendszernek való megfelelést (vö. pl. Szili 1994; Kiefer–Ladányi 2000), vagyis a nyelvi kreativitás szabályosságát vizsgálom (annak alapján, hogy a produktivitás felfogható szabály irányította kreativitásként, vö. Bauer 1983: 63; Dressler–Ladányi 2000: 105), másrészt pedig azt, hogy az új szabályba foglalható neologizmusok hogyan illeszkednek bele a nyelvi rendszerbe és/vagy hogyan járulnak hozzá a rendszer átrendeződéséhez – vagyis elsősorban nem az egyedi eseteket és érdekességeket, hanem a szisztematikus összefüggéseket. Miközben magukat az igekötős újításokat mint nyelvi jelenségeket vizsgálom, kitérek arra is, hogy mi az oka annak, hogy különböző nyelvészcsoportok ezeket az új igekötős jelenségeket (más neologizmusokhoz hasonlóan) gyökeresen eltérően ítélik meg. A címbeli „helyi érték” kifejezés ezzel kapcsolatban kap majd magyarázatot.

¹ Itt szeretném kifejezni köszönetemet Kiefer Ferencnek és Nádasy Ádámnak a cikk előző változatához fűzött hasznos megjegyzéseikért, valamint Nagy Vikornak, az MTA Nyelvtudományi Intézete Korpusznyelvészeti Osztálya munkatársának felbecsülhetetlen gyakorlati segítségéért. Az ő számítógépes gyűjtése és előzetes feldolgozása nélkül (a Magyar Nemzeti Szövegtár személyes és sajtónyelvi alkorpuszából kigyűjtötte a *be* igekötős igéket, majd ezek közül számítógépesen elkülönítette és konkordancialistába rendezte a Magyar értelmező kéziszótárban nem szereplő tételeket) nem lett volna lehetséges, hogy ilyen nagy számban találjak igekötős neologizmusokat, és szisztematikus összefüggéseket állapíthassak meg a használatukkal kapcsolatban.

1. Példák: néhány *be* igekötős neologizmus a szakirodalomból

Kemény (2003):

*Ha előre tudom, hogy fotózás lesz, **beminkeltem** volna. Két és fél kilót **bemelt** [súlyemelő az előre jelzett kezdősúlyán]. Apám **beájulna**. Mindig **bemódosítottak** [a költségvetésen]. ...különböző sikokat, beszédmódokat **választ be** a szerző. A **beválasztási aktusban** újratereztődnek a dolgok.*

Nádasdy (2003a):

*Tegnap délután olyan szinten **bealudtam**, hogy legalább tíz nem fogadott hívásom volt. Amint eloltottuk a villanyt, a gyerek **besírt**, úgyhogy le sem hunytuk a szemünket. Úgy **betáncoltam** a buliban, hogy csak fél négykor eszméltem fel, hogy fél négy. **Bebújtak** egy sarokba és úgy **bemároltak**, mintha ott se lettünk volna. Ki nem állhatom, ha Emese **behisztizik**. A közönség teljesen **berévült**. Nem szívesen maradok otthon vele, mert megint **beszomorkodik**, akkor tők gyászos az egész légkör. Ha füvet szívok, mindig **beröhögök**.*

Pátrovics (2003):

a) az értesítés után időbe telt, amíg a tűzoltók **beriadtak**; a célszemély **begyanúsítása** után hamar megtörtént az előállítás; a gyermekeket most **bekelesztjük** a katolikus hitre; az elkövetőt **beazonosították**, majd őrizetbe vették; a győri tanoncokat még **be** kell **oktatni**; **bevédjük** a Margitszigetet az ár ellen;

b) tegnap **befúj** a gyomrom; a műszer **bejelzett**; még **beköszönök** neki; **befélt** a vizsga előtt; Kriszta este ivott és **behányt** (tkp. elhányta magát, hányt egyet); olyat **beszóltam** neki, hogy csak na; **becsápoltam** egyet az énekes csajnak a koncerten; **bepancsoltam** neki egyet;²

c) állatira **bejédt**; ahogy meglátta a lányt, tőkre **becsillant** a szeme; **behányt** az agya (teljesen elborult, megzavarodott az elméje); tisztára **beizgult**, ahogy meghallotta; **begyulladt** (tkp. megijedt); **beparázott**, **bepörcent** (igy!), **bedilizett**, **bekattant**, **benyomott**, **besértődött**.

T. Somogyi (2003):³

bejön, bejátszik, befigyel, beszól, bealszik, berág, beújít, bepánikol; beigér, bejéj, beszigorít, behal, beájul, besértődik, bevállal, bezavar.

Valószínűleg minden magyar anyanyelvű beszélő érzi ezeknek a *be* igekötős igéknek az újszerűségét, eltérését az általános köznyelvi használatától. Kérdés, hogy a köznyelv szempontjából szokatlannak tűnő *be* igekötős alakokkal kapcsolatban megra-

² Nádasdy Ádám ezek közül a példák közül néhányal kapcsolatban megjegyzi, hogy ezek valójában nem neologizmusok, pl.: *beköszönök neki, beszóltam neki, becsápoltam egyet az énekes csajnak, bepancsoltam neki egyet*. Valóban, a *beköszön* és a *bepancsol neki* a *be* hagyományos irányjelentéséből adódik (l. később), a *beszól valakinek* pedig csak a jelentését tekintve új; viszont a *becsápol egyet* szerintem tényleg neologizmus, mivel ebben a példában a *be* (mint majd a későbbiekben látni fogjuk) új akcióminőséget (egyszeriséget vagy szemelfaktivitást) fejez ki.

³ T. Somogyi további, J. Soltészról idézett példái a korábbi időszak műszaki nyelvéből: *beszabályoz, besűrít, bemér, bevizsgál, beazonosít*; ill. a Nyelvművelő Kézikönyvből: *beanyakönyvez, bebiztosít, becsatol, beigazolódik, bepótol*.

gadhatók-e valamilyen szabályszerűségek. Milyen okokból jönnek létre ezek az alakok: a rendszer szabályainak megfelelő potenciális alakok realizálódásából, pusztán szabályszerűségekből⁴ vagy esetleg a rendszer szabályainak átrendeződéséből? Ennek a kérdésnek a megválaszolásához először célszerű áttekinteni az igekötőkre, ill. konkrétan a *be* igekötőre vonatkozó szabályo(sságo)kat.

2. A *be* igekötő nyelvrendszerbeli összefüggései

2.1. Aspektus, akcióminőség, igekötők

Az igekötőknek egyrészt lexikai, másrészt grammatikai szerepük van; lexikai jelentésükön túl az aspektus és az akcióminőség kifejezésében is lehet szerepük.

Az aspektus Kiefer Ferenc definíciója szerint „a mondatban kifejezett esemény belső időszerkezete”, azaz mondatszintű kategória, amely csak befejezett igék esetében függhet közvetlenül az igeaspektustól, de a mondataspektusban a magyarban az igeaspektuson kívül más tényezők is szerepet játszanak. A mondataspektus főként a „lexikailag alulspecifikált igék esetében többnyire kompozicionális”. (Ebben az esetben a mondataspektus szempontjából az ún. határpontjelölőknek van fontos szerepük.) Bár az igekötőknek lehet perfektiváló, aspektusjelölő szerepük, de ez nem feltétlenül van így, hiszen például perfektív igékhez is járulhatnak (vö. Kiefer 2000: 275–89).

Az akcióminőség Kiefer meghatározása szerint „a morfológiailag összetett ige toldalékolással vagy igekötővel bevezetett járulékos tulajdonsága” (Kiefer 2000: 291). Az aspektus és az akcióminőség nem független egymástól: a deminutív (csökkent intenzitást kifejező) akcióminőséget kivéve (pl. *borozgat*, *sétálgat*) az akcióminőségek aspektuális értéket is hordoznak (vö. Kiefer 2000: 297). Igekötőkkel kifejezhető akcióminőségek a magyarban Kiefer–Ladányi (2000: 477–79) és Kiefer (2000: 292–4) alapján:

- ismétlődés (frekvenciatív akcióminőség), pl. *el-elolvas*, *be-benéz*
- telítettség (szaturatív akcióminőség), pl. *kialussza magát*, *beszalonnázik*
- behatároltság (delimitatív akcióminőség), pl. *elábrándozik*, *elbeszélget*
- eredményesség (rezultatív akcióminőség), pl. *felgereblyéz*, *leszüretel*, *megír*
- egyszerűség (szemelfaktív akcióminőség), pl. *megcsóvál*, *megkavar*
- kezdet (inchoatív akcióminőség), pl. *megkondul*, *felbűg*
- teljesség (totális akcióminőség), pl. *beken*, *bejár*, *beporosodik*⁵
- eltúlzottság (intenzív akcióminőség), pl. *agyonpántlikáz*, *agyonszárad*
- kimerítőség (exhausztív akcióminőség), pl. *agyontanulja magát*, *tönkredolgozza magát*

⁴ Beszélhetünk ugyan tényleges performanciahibákról (nyelvbtlás, félreértés stb.) és szándékos szabályszerűségekről is – ez utóbbiak általában valamilyen stilisztikai szándékkal, pl. gyakran az irónia eszközeként jelennek meg –, de az anyanyelvi beszélők által szisztematikusan használt nyelvi formákat biztosan nem kezelhetjük hibákként.

⁵ Nádasdy a fenti példákkal kapcsolatban felveti, hogy ezeket miért nem lehet a rezultatív akcióminőség kifejeződéseinek tekinteni. A teljesség ezekben az esetekben valóban (és egyébként is gyakran) együtt jár az eredményességgel, ami felveti az akcióminőségek komplexitásának és/vagy összekapcsolódásának kérdését (l. a későbbiekben).

1) irány: 'befelé', pl.:

- *bebiciklizik a városba, betáncol a színpadra, bekorcsolyázik a pálya közepére*

Írányjelentésében a *be* igekötő elsősorban intranszítív, egyirányú haladó mozgást jelölő igékhez járulhat.

2) teljesség (totális akcióminőség): 'nagy/teljes terület[et/felületet érintve]', pl.:

- *bevonalazza a papírt, bezásolja a lomokat, beutazza a várost, benedvesíti a kendőt, bemohásodik*

Ebben a jelentésében a *be* igekötő elsősorban a 'tesz vmit vhoval' és 'tesz vmit vmilyenné' jelentésmozzanatot tartalmazó tranzitív cselekvésigékhez és a 'vállal vmilyenné' jelentésmozzanatot tartalmazó, patiens argumentumú intranszítív igékhez járul produktívan.⁹

3) telítettség (szaturatív akcióminőség): '(relatív) nagy vagy kielégítő mértékben [végzett cselekvés]', pl.:

- *bereggelizik, beebédel, beszalonnázik, bepálinkázik*

A *be* igekötő ebben a jelentésében két igecsoport tagjaihoz járulhat produktívan: étkezésnevekből képzett igékhez és olyan (étel vagy ital jelentésű főnévből képzett) igékhez, amelyek tartalmazzák az 'eszik' vagy 'iszik' jelentésmozzanatot.

3. A *be* igekötős neologizmusok típusai¹⁰

3.1. A nyelvi rendszer szabályait követő neologizmusok

A *be* igekötős neologizmusok első csoportjába azok az igekötős igék tartoznak, amelyek az igekötőnek a (fentiekben bemutatott) nyelvi rendszerbeli jelentéseiből fakadó kapcsolódási lehetőségeinek felelnek meg, tehát szabályszerűen létrehozható, lehetséges (potenciális) szavak realizációi.

3.1.1. irány: 'befelé'

Az alábbi példákban az igekötő az irányt jelzi, míg maguk a (gyakran főnévből képzett) alapigék a bejutás/bejuttatás hogyanját nevezik meg (azt a tényleges eszközt vagy azt a – gyakran metaforikusan kifejezett – cselekvést vagy jelenséget, amely a bejutást/bejuttatást eszközként lehetővé teszi vagy a bejutás/bejuttatás módját jellemzi). A

⁹ Ebben a jelentésben a *be* igekötő produktív módon járulhat azokhoz a mozgást jelentő igékhez is, amelyekkel irányjelentésében is kapcsolódhat. Ezek az igekötős igék azonban (eltérően a *be* igekötős mozgásigékkel) mindig tranzitívak (pl. *bejárja a várost*), tehát az igekötős ige argumentumszerkezete az alapigéhez képest megváltozik (részletesebben lásd Kiefer–Ladányi 2000: 491–93).

¹⁰ A felhasznált nyelvi adatok forrása a Magyar Nemzeti Szövegtár személyes és sajtónyelvi alkorpusza. A példák a Nagy Viktor által kigyűjtött és konkordancialistába rendezett, 1 297 címszót, ill. 17 222 szóelőfordulást tartalmazó, a Magyar értelmező kéziszótárban nem szereplő *be* igekötős igék előfordulásából származnak.

be igekötős ige (*beX_V*) jelentése: 'valami/valaki bejut valahová', 'valaki bejuttat valamit/valakit valahová'. Példák:

- *valaki beálcázza, bekeféli magát valahová* ('keféléssel, azaz szexuális szolgáltatással bejut valahová'); *becsörömpöl, bedübörög, bedönget, begörkorcsolyázik, benyomorog, betolong, belinkelődik valahová* ('link segítségével bejut valamilyen internetes helyre'), *berosszalkodik a bázisba* ('rosszaságból bemege a bázisba');
- *valaki beapplikál, belinkel, begonoszkodik valamit valahová* ('gonoszkodásból berak valamit valahová'); *valaki bebulizik, behazudik, beítél, beszeli, besír valakit valahová, belistáz valakit a sorba, bevadássza a pácienseket a rendelőbe*¹¹

A „bejuttatás” speciális módjaként értelmezhetjük azt is, amikor a valamibe való bekerülés egy már létező vagy egy létrejövő strukturális rendbe való beleszerkesztés eredményeképpen történik meg:

- *valaki bealapszabályoz, bekategoriázl vmit* 'alapszabályba, kategóriába foglal valamit'.

3.1.2. teljesség (totális akcióminőség): 'nagy/teljes terület[et/felületet érintve]'

Ebben a típusban az új igekötős igék (*beX_V*) alapigéje általában főnévből (N) képzett ige, *beX_V* jelentése pedig: 'valami teljesen be-N-es-edik', 'valaki teljesen be-N-ez valamit'. Példák:

- *valami bealgásodik, bebundásodik, beerdősödik, beiszaposodik*

¹¹ Ennek a típusnak egyik változatát képviselik azok a szerkezetek, amelyekben a juttatást jelölő ige helyett a durva *bebasz* ige szerepel: *bebasz valakit a síttré* 'bármire vagy bárkire való tekintet nélkül bezarat, bevág valakit a síttré', *bebasza a fejét (a falba)* 'csúnyán beveri, beüti a fejét (a falba)', ill. irányhatározó nélkül: *bebasza az ajtót* 'durván becsukja, bevágja az ajtót', *bebasza a féket* 'vadul benyomja vagy berántja a féket'. Nádasy Ádám ezt a jelenséget nevezi ún. „trágár helyettesítés”-nek. Nádasy további példái a trágár helyettesítésre: *bebasza a sarokba a könyvet, kibaszták az utcára, rábaszott egy nagyot a kalapáccsal, odabaszott elem egy tányér levest, bebasza a táskájába a tervrajzot és elrohant* stb. Nádasy úgy véli, hogy ilyenkor nem magának a cselekvésnek a durvaságáról vagy vadságáról van szó – pl. ha a beszélő azt mondja, hogy *Bassza ide a cigimet, légyzsi!* vagy: *Nagy gonddal látott neki, rengeteget pepecselt, mégis elbasza* (Nádasy Ádám példái), akkor tulajdonképpen nem arról van szó, hogy 'valaki durván csinált valamit', hanem arról, hogy 'én (a beszélő) durván mondom, hogy valaki csinált valamit'. Ezt a megállapítást én úgy módosítanám, hogy ugyan a verbális durvaság nem feltétlenül vonatkozik a nyelvi ábrázolt cselekvés durvaságára, de nem is zárja ki azt. Szerintem a trágár helyettesítés e formájának vannak szabályai: csak akkor alkalmazható, ha a cselekvés – legalábbis a **beszélő értékelése szerint** – a) tekintet nélküli, durva, vad (lásd az általam adott példákat); vagy b) erőteljes, lendületes (pl. *rábaszott egy nagyot a kalapáccsal, Baszszad ide a cigimet, légyzsi!*); vagy c) rossz, csúnya, bántó (pl. *elbaszott valamit, odabaszott elem egy tányér levest*). (Az a)–c) miatt valószínűleg nemigen lehetne ilyen típusú mondatokat mondani: **Finoman bebasza az ajtót*. **Lassan lebasza az újságot az asztalra*. **Kedvesen odabaszott elem egy finom sütit*. **Nagyon rendes volt velem: nagy nehezen sikerült bebasznia egy remek céghez, ahol nagyszerűen keresek*.) A trágár helyettesítés a beszélő erős, negatív érzelmek általi érintettségét (kétségbeesés, megbántottság vagy bántani akarás) vagy egy csoporthoz való tartozásának deklarációját is kifejezheti; ilyenkor valóban nem a cselekvés jellege (durvasága, lendülete, csúnyasága stb.) a döntő, hanem a beszélőnek az ehhez való érzelmi viszonya – vagy pusztán a csoportnormához (nyerség) való alkalmazkodás.

- *valami becsillámoz, beindáz valamit; valaki bekameráz, belámpáz, belépcsőz, beálcáz valamit*

3.1.3. telítettség (szaturatív akcióminőség): '(relatív) nagy vagy kielégítő mértékben [végzett cselekvés]'

Ezek az igekötős neologizmusok részben a 'beeszik, beiszik' típusú szokásos szavak, ill. ezek közül főként a 'beiszik' típus egyenes folytatásai, pl.:

- *bekólázik, befröccsözik, sőt: bealkoholizál*¹²

A 'fogyaszt/magához vesz' jelentéselem kiterjesztésével ezt a mintát követik a kábítószer mértéktelen élvezetére utaló *be-N-ezik* típusú neologizmusok is, ahol a *be* igekötős ige (*beX_v*) eredeti jelentése: 'telítődik valamilyen elfogyasztott/magához vett anyaggal', pl.:

- *bedrogozik, benarkózik, bekábítószerezik, besztereoizoidozik*¹³

A *bedrogozik* típus, ill. a *beiszik* italozással, tehát alkoholos ital mértéktelen fogyasztásával kapcsolatos új konkretizációi (pl. *bealkoholizál*) kapcsán a 'telítődik valamilyen elfogyasztott/magához vett anyaggal' értelmezés csak részben helytálló, mivel ezeknek a *be* igekötős igéknek a jelentésében komoly szerepet játszik az ital vagy a kábítószer hatására bekövetkezett állapot-, ill. tudatállapot-változás is. Azért soroltam őket mégis ide, mert az állapotváltozásra utaló jelentés nem a megfelelő igék morfológiai felépítéséből (*be* + ige) adódik, hanem az igekötős ige egésze jelentésének lexikalizálódásával függ össze (viszont alapul szolgál más *be* igekötős igék produktív létrehozására; lásd a 3.2.1. pontot).

3.2. A *be* igekötő új használatai és új jelentései

3.2.1. 'valamilyen intenzív/felfokozott lelki vagy tudati állapotba való kerülés és abban való elmerülés'

A *be* igekötőnek mindhárom, a rendszerben feltárt jelentése összefügg(het) valamilyen állapotváltozással, a kiinduló állapottól eltérő állapotba való kerüléssel: pl. ha egy száraz dolog *bekerül* valamilyen folyadékba (első jelentés: 'irány'), akkor *benedvedik*, azaz nedves lesz; ha valami *bemohásodik* (második jelentés: 'teljesség'), az (teljes felületén) mohás lesz; ha valaki *beiszik* (*bepálkázik, beborozik* stb.) (harmadik jelentés: 'telítettség'), az nemcsak eltelik az itallal, hanem részeg is lesz, aki *bekábítószerezik, bedrogozik* stb. az nemcsak telítődik a kábítószerezéssel, droggal stb. hanem a hatása alá is kerül: elkábul (azaz módosult tudatállapotba kerül) (vö. a 3.1.3. ponttal).

Az új *be* igekötős igék egyik vonulata éppen az utóbbi típusú állapotváltozás mozzanatára épül: a *be* igekötős neologizmusok egy bizonyos állapotba való (be)kerülést is jelölhetnek. (Ma már a *beiszik* és *bedrogozik* típusnak is ez a közkeletűbb jelentése.) Ezek az igekötős neologizmusok, mint majd látni fogjuk, az ember lelki/tudati állapotaira, ill. ezzel összefüggő társas létére vonatkoznak.

¹² Ide tartozik egyik nem tulajdonképpeni jelentésében a durva (*jól*) *bebaszik* '(csúnyán) beiszik/berúg' is („trágár helyettesítés”, l. a 11. lábjegyzetet).

¹³ Ilyen típusú nem tulajdonképpeni jelentése van a *bekokszol* és a *betép* igének is.

A *be* eredeti jelentései itt átértelmeződve kapcsolódnak egybe: az 'irány' (lokális → temporális váltással) az állapotba való belekerülésként, ill. annak kezdeteként, a 'teljesség' az állapotban való elmerülésként (vö. az alábbi példák 'valamibe **esik**' parafrázisával), a 'telítettség' pedig az állapot intenzitásaként, felfokozottságaként és/vagy az állapotnak a lelket/tudatot teljesen eluraló mivoltaként értelmeződik.

Az alábbi neologizmusok alakilag a *be-N-es-edik* és a *be-N-ezik* mintát követik, és egy állapotba való szándéktalan belekerülésre és az abban való elmerülésre utalnak:

- *beidegesedik* 'nagyon ideges lesz/elfogja az idegesség', *beszerelmese-dik* 'nagyon szerelmes lesz/szerelembe esik', *bekómázik* 'kómába esik', *bedepressziózik* 'teljesen eluralja a depresszió'

A *be* igekötőnek ezt az új funkcióját, a 'valamiben való elmerülés' lexikai-grammatikai jelentését Nádasdy szubmerzív akcióminőségnek nevezi, de ő a szubmerzív akcióminőséget a cselekvésben való elmerülésként definiálja korábban is idézett példái, a *berévül*, *beszomorkodik*, *bealszik*, *behisztizik*, *besír*, *beröhög*, *betáncol* és *besmárol* igék alapján. A fenti példák alapján, valamint Nádasdy példáinak értelmezésével amellett szeretnék érvelni, hogy szubmerzív akcióminőségről csak akkor beszélhetünk, ha – közvetlenül vagy közvetve – valamilyen állapotban való elmerülésről van szó, valamint hogy a szubmerzív akcióminőség ilyenkor a kezdés és az intenzitás mozzanatával kapcsolódik egybe. (Ez nem jelenti azt, hogy szerintem a *be* igekötőt ne lehetne használni olyan cselekvésekre, amelyek nem függenek össze állapotváltozással, hanem csak azt, hogy ebben az esetben már más értelmezésre van szükség. Erre a későbbiekben még visszatérünk.)

A Nádasdytól idézett neologizmusok közül a *berévül* 'teljes révületbe esik' szerintem egyértelműen egy (révült) állapotba való belekerülést, ill. az állapotban (a révületben) való elmerülést jelöli. A *beszomorkodik* ige értelmezése többféleképpen is megfogalmazható: 'nagyon szomorú lesz', 'elkezd szomorkodni', 'teljesen átadja magát a szomorúságnak', de mindegyik értelmezés utal a (szomorú) állapotba való kerülésre.

Úgy vélem, hogy a cselekvésben való elmerülés a *behisztizik*, *besír*, *beröhög* igék esetében is másodlagos a valamilyen felfokozott/intenzív állapotba való kerüléshez és az abban való elmerüléshez képest, vagyis a szubmerzív akcióminőség itt is a **kezdés**-sel és az **intenzitással** összekapcsolódva jelentkezik. Ezekben az esetekben ugyanis olyan cselekvésekről van szó, amelyek szorosan összefüggenek a cselekvő lelki- vagy tudatállapotával: a cselekvés egyfelől kifejezi a cselekvő állapotát, másfelől olyan állapotba hozza/állapotban tartja a cselekvőt, amely a továbbiakban meg is határozza a cselekvést.

A *behisztizik* és a *besír* esetében a cselekvés (egy rossz lelkiállapot kifejeződésésként) nagyon intenzíven kezdődik, ennek következtében a cselekvő belekerül egyfajta felfokozott, „szédült” tudat- vagy lelkiállapotba, és ebben az állapotban merül el, olyanmódon, hogy nem tud kilépni sem az állapotból, sem az abból fakadó, ill. az azt egyben elő is idéző cselekvésből – pl. idegességében olyan szenvedélyesen kezd el hisztizni (*behisztizik*) vagy rossz érzéseitől vezérelve olyan hevesen kezd el sírni (*besír*), hogy nem tud megnyugodni, és nem tudja abbahagyni a hisztizést, a sírást.

A *beröhöggel* kapcsolatos példamondat (*Ha fűvet szívok, mindig beröhögök*) is jól mutatja, hogy a cselekvő (a drog hatása alatt) itt is valamilyen felfokozott tudatállapot-

ban van, és ebből fakad a szándéktalan, mondhatni kényszeres röhögés, amiből a cselekvő a felfokozott állapot fennállása alatt nem tud kilépni.

Ebbe a sorba illeszkedik a *bealszik* ige is, annyiban, hogy az elalvás is egy az alapállapottól (itt: az ébrenléttől) eltérő tudatállapotba való belekerülés, ill. az abban való elmerülés. Ennek a tudatállapotnak az intenzitása, „felfokozottsága” a mélysége: *bealszik* = olyan mélyen elalszik, hogy nem tud felébredni (vö. Nádasdy példájában: *...olyan szinten bealudtam...*). (Az inchoatív–szubmerzív példákhoz sorolhatjuk szerintem Pátrovics *be* igekötős példái közül az általa szemelfaktív/delimitatív akcióminőséget kifejezőként említett *befél* (Pátrovics 2003: 205) vagy a társalgási nyelvben gyakran előforduló *beaggódik* igét is, vö.: *Anyira beaggódtam/beféltem, de aztán nem lett semmi baj.*)

Mindezekben az esetekben a *be* igekötős igék a cselekvést a cselekvő szándékától, akaratától függetlenül zajló történésként ábrázolják (a *bealszikkal* kapcsolatban vö. T. Somogyi 2003: 374), ahol a cselekvésben való elmerülés mindig egy állapotban való elmerüléssel függ össze.

A *betáncol* és a *besmárol* használata már távolabb áll a fenti példáktól. (Ismét idézem Nádasdy példáit: *Úgy betáncoltam a buliban, hogy csak fél négykor eszméltem fel, hogy fél négy. Bebújtak egy sarokba és úgy beszámoltak, mintha ott se lettünk volna.*) Ezek az igék elsősorban már valóban a cselekvésbe való belemerülést jelölik, de szerintem még ezeknek az esetében is van egy kapcsolódási pont valamiféle felfokozott állapothoz: a cselekvő(k)nek ez a felfokozott lelkiállapota egyrészt magából a nagyon lendületesen vagy hevesen elkezdett cselekvésből (tánc, csókolózás) adódik, másrészt ez a felfokozott lelkiállapot az adott cselekvésbe való kontrollálatlan elmerülés, belefeledkezés alapja is (vö.: *Úgy elkezdtek táncolni/smárolni, hogy se nem láttak, se nem hallottak*; vagy: *Úgy belemelegedtek a táncolásba/smárolásba, hogy se nem láttak, se nem hallottak*).

Nádasdynál (2003a: 288) felvetődik a kérdés, hogy vajon a későbbiekben a nyelvhasználatban megjelennek-e majd olyan alakok is, mint például a *benapozik* vagy a *beinternetezik* (*??*Úgy benapoztam, hogy tisztára leégtem; *??Ha beinternetezik, nem bírja abbahagyni*). Ezek az alakok ma még a többi idézett példánál is szokatlannabbnak tűnnek, de Nádasdyhoz hasonlóan úgy vélem, nem lehetetlen, hogy a *be* igekötő jelentésváltozása ilyen irányt vesz.

A vizsgált anyagban alig találtam ilyen példákat – de ilyen pl. a *bereklámoz valamit* ’nagyon intenzíven reklámoz valamit’: *Presser Gábor sztárvendégként való prezentálása nagy merészségnek tűnt, a szlovák sajtó igyekezett is rendesen „berekklámozni” a koncertet, még hozzá azzal, hogy Presser annak idején a Scorpions számára is írt dalokat*. A beszélt nyelvben is biztosan előfordulnak hasonló példák – egy a közelmúltban hallott mondat legalábbis erre utal. A helyszín egy étterem volt, ahová én hívtam meg a barátnőmet, de amikor fizetésre került a sor, ő a következőt mondta: *Az enyémet majd inkább én fizetem, mert nagyon berendeltem* (’túl sok mindent rendeltem, túlzásba vittem a rendelést’).

Ezekben az esetekben az intenzív állapotba való kerülésről és az abban való elmerülésről (szubmerzív akcióminőség) a hangsúly végképp a túlzásba vitt cselekvésre tevődik át – ez viszont szerintem már nem nevezhető szubmerzív akcióminőségnek, hanem az (*agyon, tönkre* és a *szét* igekötő újabb használataival kapcsolatban említett) exhaustív akcióminőségnek (’kimerítőség’) feleltethető meg.

Talán a valamilyen állapotba való belekerülés speciális eseteként fogható fel viszont a társas lét, pontosabban a szerelmi/szexuális kapcsolatok alakulására vonatkozó *becsajozik*, *belányozik*, *bekurvázik* (és a korpuszból gyűjtött adatok között nem szereplő *bepasizik*) is 'tartós szerelmi/szexuális partnerre tesz szert, elkezd járnivalakivel' jelentésben: az illető belekerül egy tartós kapcsolatba, ami számára létállapota megváltozását jelenti.

Hasonlóképpen a valamilyen állapotba való belekerülés sajátos eseteként értelmezhetjük azt is, amikor a cselekvő valamilyen gyenge, laza (vagy legalábbis annak tartott) lelki/jellembeli tulajdonságára épülő viselkedésmintáján változtat, vagyis elkezd másképp, határozottabban viselkedni, ezzel kvázi magát hozva egy az előzőtől eltérő jellembeli állapotra: *beszigorít* 'elkezd szigorú lenni', *bekeményít* 'elkezd kemény lenni' (a *kemény* metaforikus jelentése), *beizmosít* 'elkezd erősnek mutatkozni' (metaforikus jelentés).¹⁴ Ez utóbbi típusoknak azonban a fentebbiekben említett akcióminőségek közül csak az inchoatív akcióminőséghez van köztük, a szubmerzív vagy exhausztív akcióminőséghez nem.

3.2.2. A *be* igekötő és más igekötők

Az alábbiakban bemutatandó új *be* igekötős igékkel kapcsolatban első látásra úgy tűnik, hogy a *be* igekötőt más igekötők „helyett” használják, és ezt a használatot sokan egyszerűen „hibásnak” tartják (erre utal Pátrovics 2003: 204):¹⁵

a) a *be* igekötő a normatív *fel* igekötő „helyén”:

- *valami bedereng* 'elkezd derengeni, feldereng', *bedübörög* 'elkezd dübörögni, feldübörög', *begyorsul*; *valaki begyorsít*, *bevillanyozódik*, *beidegesedik*, *befrissít* '(hálózatra) frissen bejelentkezik', *besül valamivel* 'felsül valamivel'
- *valaki beáldoz valakit/valamit*

b) a *be* igekötő a normatív *le* igekötő „helyén”:

- *valami belassul*, *befékeződik*; *valaki beég* 'leég, felsül', *bevizsgázott zsidófaló*
- *valaki bebonyolít*, *betesztel*, *belassít valamit*

¹⁴ Figyelemre méltó ezekben az igékben az is, hogy míg az *-ít* tipikusan széles értelemben vett tranzitív igéket hoz létre (vö. H. Molnár 1966), pl.: *keményíti az ingeket*, *erősíti az izmait*, *szigorítja a feltételeken ~ megszigorítja a feltételeket*, addig ezek a *be* igekötős *-ít* képzős igék kivétel nélkül intranszitivak (vö. T. Somogyi 2003: 373). Ezekben az igékben a *be* azt fejezi ki, hogy a cselekvő cselekvése önmagára irányul, tehát a *magát* névmáshoz vagy az *-ódik/-ődik* képzőhöz hasonlóan visszaható funkciójú, vö. új: *befeszít* ~ szokásos: *megfeszíti magát*. (A *be* igekötő visszaható funkcióban szerepelhet nem *-ít* képzős igékkel is, pl. új: *besminkel* ~ szokásos: *kisminkeli magát*, új: *beregisztrál valahová* ~ *beregisztrálódik valahová*, *belinkel valahová* ~ *belinkelődik valahová*).

¹⁵ Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy ha egy nyelvi formát az anyanyelvi beszélők következetesen és szisztematikusan használnak, annak rendszertani oka kell, hogy legyen, ezért azt nem lehet egyszerűen hibásnak bélyegezni.

- c) a *be* igekötő a normatív *el* igekötő „helyén”:
- *valami befogy, bepárolog; valaki beájul, bealszik, becsigázódik; valaki/valami bedurvul*
 - *valaki betesped, bekényelmesedik*
 - *valaki bepróbál, beraktároz valamit*
- d) a *be* igekötő a normatív *ki* igekötő „helyén”:
- *betavaszodik; valaki belazul*
 - *valaki beélesít valamit, behalászni valakiket maguknak*
- e) a *be* igekötő a normatív *meg* igekötő „helyén”:
- *valami bedermed, becsillan, bekövesedik, berothad;¹⁶ valaki/valami bekomolyodik, bekeményedik, befeszít; valaki berémül, behal*
 - *valami befertőz valakit, valaki bealáz, beelőz, befenyít, valakit; valaki behirdet, bejósol, bemozgat, besaccol, betámad, bevéd valamit; jól beérmelt szabí; valaki bepróbálkozik valamivel*

3.2.3. A *be* igekötő szokásosan igekötőtlen igéken

A vizsgált anyagban számos olyan ige is szerepel *be* igekötővel, amelynek szokásosan egyáltalán nem használják semmilyen igekötős alakját, és ezért ezt a „felesleges” igekötő-használatot sokan egyszerűen „hibásnak” tartják (erre utal Pátrovics 2003: 204),¹⁷ pl.:

- *valaki beadakozik, beaggódik, beakciózik, bealkoholizál, beálmodik, bebűnözik, beérdeklődik*
- *valami becsillog, becsipog, bejelez*
- *valaki behitelesít, bekorlátoz, beminősít, bereklámoz, beriaszt, betesztel valamit; valaki/valami bevonz valakit; valaki beriadóztat valaki(ke)t*
- *valaki bestatisztál valakinek*

4. Az adatok értékelése a rendszerbeli összefüggések szempontjából

A *be* igekötőnek a 3.2.2-ben és a 3.2.3-ban bemutatott használati – a látszat ellenére – nem egyszerűen szabályszegések vagy hibázások. Ezek az igekötős neologizmusok részben persze bizonyára analógiás újítások, de ilyen nagy tömegben nem jöhetnek létre és nem maradhatnak fenn, ha nem valamiféle szisztematikus összefüggésekre

¹⁶ Az MNSZ-ben talált egyik példa a *berothad* igével (*A szennyvíz újrahasznosítása során arra azért vigyázz, hogy 1–2 nap után a szennyvíz berothad és egyrészt bűdös, másrészt fertőző*) jól mutatja, hogy a *be* ezekben az esetekben (a *meg*-hez hasonlóan) rezultativitást, ill.perfektivitást fejez ki.

¹⁷ Lásd a 15. l. l. jegyzetét.

épülnének. Nézetem szerint tehát ezek az alakok nem esetlegesek,¹⁸ hanem (a 3.2.1-hez hasonlóan) az igekötő formálódó új lexikai, ill. az ezekből általánosuló lexikai-grammatikai, vagyis akcióminőség-jelentéseivel függnek össze (vö. még Pátrovics 2003: 204–5). Ebből következőleg a *be* igekötő nem tetszőlegesen cserél fel egy-egy igekötőt, ugyanazt a jelentést „pongyolábban” jelenítve meg, hanem az így létrejött új igekötős igék szisztematikusan más, sajátos tartalmak kifejezésére szolgálnak.

4.1. Magyarázatkérés az igekötők „felcserélésére”

Az ősi igekötők jelentése eredetileg téri viszonyokat tükrözött, ennek megfelelően az igekötők jelentése és használata közötti szembenállások részben ennek a viszonyrendszernek az összefüggéseit mutatják fel. A téri viszonyrendszer azonban meghatározó a nyelvben tükröződő szemléletmód, világlátás szempontjából is: az elvontabb, nem térbeli összefüggések nyelvi ábrázolása a konkrét téri viszonyokra épül, és ez meghatározza azt az ősi „nyelvi világmodellt”, amelynek jellemzői a nyelvi kifejezésekből ma is kielemezhetők (részletesen lásd Szilágyi 1996-ban). Ebben a világmodellben a *ki* és *be*, a *le* és *fel*, a *szét* és *össze* stb. igekötők által ábrázolt viszonyok (nemcsak a térbeliek, hanem az ezekre a viszonyokra épülő szemléletmód alapján az elvontabb viszonyok is) világosan meg voltak/vannak különböztetve egymástól. Ebből a rendszerből az ősi igekötők közül csak a *meg* került ki, mivel a jelentése egy általánosulási folyamat során teljesen elszigetelődött az eredeti térjelentésétől – ezért is vált alkalmassá tisztán grammatikai funkciók (aspektus és akcióminőség) jelölésére.

Ezek az irányjelölő igekötőkkel kapcsolatos általánosulási folyamatok azt eredményezik, hogy az irányjelentésükben antonim módon használt igekötők elvontabb jelentésükben egymás kvázi-szinonimáivá válhatnak. Például az egymással eredeti (irány)jelentésükben ellentétes értelmű *szét* és *össze* igekötők (vö.: *szétszalad* ↔ *összeszalad*) elvontabb jelentésükben egymás kváziszinonimái, pl. *szétnyom* ~ *összenyom*, *széttör* ~ *összetör*, *széttapos* ~ *összetapos valamit* (részletesebben lásd Ladányi 1999–2001).

A *be* igekötőt tekintve bizonyos esetekben ennél többről is szó van: az ezt az igekötőt tartalmazó neologizmusok egy részében ugyanis eredetileg jól megkülönböztetett, differenciált, és ennek megfelelően különböző igekötők által képviselt viszonyok különbsége – általánosabb szemlélet alapján, ill. egy vagy több, a *be* jelentésében szerepet játszó, másik mozzanat kiemelésével – neutralizálódik, kevésbé differenciálttá válik.

a) *fel* és *le*

Így például a *fel* – *le* pár tagjai egy térbeli, fizikai, hangulati stb. skála pozitív, ill. negatív irányába vagy végpontjába való elmozdulást képviselik, pl. *felmegy* – *lejön* (vagy a beszélő nézőpontjának változásával: *lemegy* – *feljön*), *felmelegszik* – *lehűl*, *felvidul* – *lelombozódik*, *felgyorsul* – *lelassul*, *felgyorsít* – *lelassít*. A *be* igekötős neologizmusok egy csoportjában (pl. a *begyorsít*, *begyorsul* és a *belassít*, *belassul*, *befékeződik* igékben) ugyanakkor ez a különbség indifferenssé válik (a *fel* és a *le* különbsége összemosódik), mégpedig egy részben általánosabb, részben másként specifikus szemlélet alapján, amely a folyamat intenzitását, teljességét és/vagy kezdetét emeli ki (*begyorsít*:

¹⁸ „Az újítások mindig pontosan körülhatárolt területen, szigorú stratégiával jelentkeznek, akár szeretjük őket, akár nem” (Nádasdy 2003c: 185).

'nagyon/teljesen felgyorsít' vagy 'elkezd nagyon gyors lenni', *belassul*: 'nagyon/teljesen lelassul' vagy 'elkezd nagyon lassú lenni'¹⁹ stb.).

A *be* igekötő 'intenzitás', ill. 'teljesség' típusú jelentése más neologizmusok esetében is szerepet játszhat abban, hogy a *be* a *fel* helyébe léphet, pl.: *bevillanyozódik* 'nagyon/teljesen felvillanyozódik', *beidegesedik* 'nagyon/teljesen ideges lesz', *besül valamivel* 'nagyon/teljesen felsül valamivel'. Más esetekben a *be* igekötő új, 'kezdés' jelentése miatt cserélheti fel a *fel* igekötőt (vö. a 3.2.1.-gyel is), amelyhez eredetileg többek között ez a jelentés kötődött, pl.: *bedereng* 'elkezd derengeni, feldereng', *bedübörög* 'elkezd dübörögni, feldübörög' és más hasonló típusú igékben.

Egyes esetekben nem a fenti okok játszanak szerepet, mivel ezek mellett – a gyakran kettős mintát követő – analógia szerepével²⁰ is számolnunk kell, pl.: *beáldoz valakit/valamit* ← *bedob valamit, feláldoz valakit/valamit*.

A szokásosan *le* igekötős igéken a fentebb említett eseten (a *fel* – *le* közötti különbség neutralizálódásán) kívül is tapasztalhatjuk a *be* megjelenését, mégpedig olyan igékkel, amelyekben a *le* (ill. egyáltalán bármilyen igekötő) használata is viszonylag újszerű, pl. *lebonyolít*, ill. *bebonyolít*, *letesztel*, ill. *betesztel*. Ezekben az esetekben mind a *le*, mind a *be* az eredményességet, ill. a befejezettséget emeli ki. (Hasonló funkciójú a *be* az olyan igekötős neologizmusok egy részében is, ahol az alapigének szokásosan nincs semmilyen igekötős változata: *beadakozik*; *behitelesít*, *bekorlátoz*, *berek-lámoz*, *bevonz valamit* stb., vö. a 4.2. ponttal.)

b) *ki* és *be*

Eredetileg a *ki* – *be* pár esetében is világos a két igekötő által hordozott jelentésbeli különbség, amely meghatározza a használatukat, mégpedig nemcsak térvizonyok esetén.²¹ A nem térbeli jelentések egyik szintjén például a *ki* a megmutatással, a *be* pedig az eltakarással függ össze, pl. *kivilágít*, *kivilágosodik* – *besötétít*, *besötétedik*, ill. *kitakar* – *betakar*. Az elvontabb jelentések azonban – a rendszer szabályai szerint is – „egybeérhetnek”, mivel ugyanazt a jelenséget képesek különböző szemléletmód alapján ábrázolni, pl. a *kirúszozza a száját* vagy *berúszozza a száját* esetében a *kirúszozza* a *ki* 'láthatóvá tesz' típusú jelentésére épül, míg a *berúszozza* a *be* egyik jelentésének ('teljesség') alapján azt a mozzanatot emeli ki, hogy a rúzs a száj teljes felületét fedi. (A 'teljesség' jelentés játszik szerepet a következő új használatokban is: *belazul* 'teljesen kilazul', *betavaszkodik* 'teljesen kitavaszkodik'.)

A *ki* igekötős igékkel párhuzamba állítható *be* igekötős neologizmusok egy részében az igekötő irányjelentésében szerepel. Ezeket a használatokat ugyanazoknak a térbeli viszonyoknak az eltérő szemszögből való ábrázolása teszi lehetővé. Az eltérő módon szemlélt összefüggéseket a neologizmusokban nem szereplő, de a megfelelő szintaktikai szerkezetekben kitehető irányhatározói bővítmények is alátámasztják: *kilátszik valami* [valahonnan] helyett *belátszik valami* [valahová].²² Vagy: *kihalásznak*

¹⁹ Vö.: *Belassul az ADSL* – egy cikk címe az index internetes híriújság (<http://www.index.hu>) 2004. január 28-i számában.

²⁰ Sőt, ahogyan arra Nádasy Ádám felhívta a figyelmemet, időnként még a divatéval is.

²¹ A *ki* igekötő jelentéseinek részletes elemzését lásd Szili 2003-ban.

²² A példa kontextusban: *A házak itt öt-hat emeletesek; az utcák szűkek, egyirányúak, a parkoló autók fara-orra egymásba ér, a napsugár itt ritkán bíjja be a tűzfalak mellett a foghíjakon, az ég, ha belátszik is valahol, sohasem kék: ragyogó napfényben, tiszta időben is hamuszürke.*

*valakiket maguknak [valahonnan] helyett behalásznak valakiket maguknak [valahová].*²³

c) *el*

Az új *be* igekötős igék használata a szokásos *el* igekötős igék helyett szintén többféle okra vezethető vissza. Az egyik eset az, amikor az igekötőváltás a szemléletváltozással függ össze: *a víz elpárolog a tengerből (a levegőbe)*, ill. *a víz bepárolog (a tengerből) a levegőbe*.

A *be* használatát ugyanakkor analógia is alátámaszthatja: *betesped az ülésre ← beül az ülésre* és *eltesped; bekényelmesedik a karosszékre ← beül a karosszékre és elkényelmesedik*. Ezekben az esetekben az *el* igekötős igék az általánosabb és a *be* igekötős igék a konkrétabb jelentésűek: a *be* – a kettős mintakövetésnek köszönhetően – ezekben a szerkezetekben is eredeti irányjelentésében szerepel: a szintaktikai szerkezet irányhatározóval való bővülése a *be* igekötős neologizmusokban ezt a jelentést tükrözi.

A példák zömében az *el* igekötővel párhuzamosan használt *be* igekötős neologizmusok olyan esetekben fordulnak elő, amikor mind a szokásos *el*, mind az új használatú *be* igekötő valamilyen állapotváltozást jelölő igével társul: *elcsigázódik*, ill. *becsigázódik*, *elcsökevényesedik*, ill. *becsökevényesedik*, *eldurvul*, ill. *bedurvul*.²⁴ Ha felteszük a kérdést, hogy mi indokolja a *be* igekötős neologizmusok létrejöttét, van-e jelentéskülönbség ezeknek az igéknek és a szokásos *el* igekötős igéknek a jelentése között, akkor elsősorban a *fel – le* igekötőkkel kapcsolatos magyarázat merülhet fel: míg az *el* (eredeti téri jelentésének megfelelően) egy kiinduló állapottól egy másik állapot felé tartó folyamatot, az abban valameddig való eljutást jelöli, a *be* igekötő ennek a folyamatnak az intenzitását, teljességét és/vagy kezdetét emeli ki: *becsigázódik* 'nagyon/teljesen elcsigázódik', *becsökevényesedik* 'nagyon/teljesen elcsökevényesedik', *bedurvul* 'elkezd nagyon durva lenni'. (Ezeknek a jelentéseknek a fényében válik érthetővé a manapság oly divatos *beájul* és *behal* igék használata is: szemben T. Somogyi megjegyzésével (2003: 373) ezeket az igéket sohasem használják az *elájul* és a *meghal* konkrét értelmében, csakis túlzó használatban:²⁵ *beájul valamitől* és *behal valamitől* 'nagyon/teljesen odavan/kikészül valamitől, nagy hatást tesz rá valami'.)

d) *meg*

A cikk elején közölt akcióminőség-lista szerint a *meg* igekötő, amelynek lexikai jelentése ma már nincs, az eredményesség, vagyis a rezultatív akcióminőség (pl. *megír*), az egyszerűség, vagyis a szemelfaktív akcióminőség (pl. *megcsóvál*, *megkavar*) és a kezdet, vagyis az inchoatív akcióminőség (pl. *megkondul*) létrehozásában vesz részt.

²³ A példa kontextusban: *Nyilvánvaló, hogy a gyülekezetben sok sikeres üzletember van (talán az átlagnál is több, és sikeresebb), akik sokat is adatkoznak (így!), és nyilvánvaló, hogy akik elmentek, igyekeztek behalászni maguknak őket.*

²⁴ *Meg* igekötős igével is párhuzamosak lehetnek ezek az alakok, pl.: *elkomolyodik*, *bekomolyodik*, *megkomolyodik*.

²⁵ A *beájul* ige egyébként gyakran előfordul a *be* eredeti irányjelentésében is: (1) ... a 21. helyezett Dudás Gyula is szó szerint beájult a célba; (2) ...a labda mégis beájul a bal alsó sarokba. A *beájul*-ban itt (és más hasonló példákban) az *ájul* a bejutás módja felől sarkítva, metaforikusan ábrázolja a mozgást (természetesen az „ájultság” másképpen értelmeződik a sportoló és a labda esetében); magának az igekötőnek a jelentése a megszokott irányjelentés.

A *be* igekötő új lexikai jelentéseiben mára már mindezek a jelentéslehetőségek kialakultak, és az igekötő sajátos lexikai jelentéseivel összekapcsolódva, ill. azokra épülve ma már akcióminőség-jelentésekké kezdenek formálódni (lásd a 4.2. pontban is). A *meg* akcióminőség-jelentéseivel érintkező jelentések közül főként a rezultatív/perfektív akcióminőség dominál, ez az oka annak, hogy a vizsgált anyagban azoknak a *be* igekötős neologizmusoknak az aránya a legnagyobb, amelyek vagy ilyen jelentésű szokásos *meg* igekötős igékkel párhuzamosan, vagy eredetileg igekötőtlen igékkel fordulnak elő (lásd a 4.2. pontot).

A *be* igekötős neologizmusok (grammatikai) jelentése ritkán esik egybe a megfelelő *meg* igekötős igék jelentésével; ilyen jelentésnek tűnik az egyszerezés, pl.: *becsilan* 'megcsillan' és az eredményesség, pl. *beelőz* 'megelőz', *bejósol* 'megjósol', *bemozgat* 'megmozgat', *besaccol* 'megsaccol', *bepróbálkozik* 'megpróbálkozik' ige. Ezekben az esetekben az igekötők használatának csak a szituatív, kontextuális vagy stilisztikai feltételei különböznek (l. később).

A *be* igekötős igék a *meg* igekötős igékhez képest legtöbbször jelentéstöbbletet tartalmaznak. Így a *meg* igekötőben is meglévő 'eredményesség/befejezettség' jelentésmozzanathoz az 'eltúlzottság' vagy a 'teljesség' mozzanata kapcsolódik a következő igekötős igék jelentésében: *befertőz* 'teljesen megfertőz',²⁶ *bealáz* 'nagyon megaláz', *befenyít* 'nagyon megfenyít', *betámad* 'nagyon megtámad', *bevéd* 'teljesen megvéd', *behirdet* 'mindenütt meghirdet', ill. *berémül* 'nagyon megrémül', *befeszít* 'nagyon megfeszíti magát', *bekövesedik* 'teljesen megkövesedik', *bekeményedik* 'teljesen megkeményedik', *bedermed* 'teljesen megdermed', *berothad* 'teljesen megrothad'.

Természetesen ebben az esetben is szerepük van tisztán analógiás folyamatoknak is, pl. Pátrovics példái közül a *beoktat* a *betanít*, a *begyanúsít* a *bevon* a *gyanúsítottak körébe*, a *bekeresztel* a *beszentel* mintájára jöhetett létre.

4.2. Magyarázatkérés a „felesleges” igekötőhasználatra

A 3.2.3-ban olyan *be* igekötős igéket soroltunk fel, amelyeknek alapigéin szokásosan nem fordul elő semmilyen igekötő. Ezek egy jó részében a *be* a cselekvés eredményességét, ill. befejezettségét emeli ki (rezultatív/perfektív akcióminőség): *valaki beadakozik*, *bealkoholizál*, *beérdeklődik*, *bebűnözik*; *valaki behitelesít*, *bekorlátoz*, *beminősít*, *berekklámoz*, *beriaszt*, *betesztel*, *bevonz valamit*; *valaki bestatisztál valakinek*. (Vö.: „...a beszélő, bár tudatában van annak, hogy az alapige az igekötős igéhez hasonló tartalmat hordoz, de mintegy »kevésnek érezve« az alapigét, igekötővel látja el azt. A beszélő tudatában az igekötős ige konkrétabb és jobban utal a cselekvés befejezettségére: *(be)pótol*, *(el)intéz*, *(le)szerződik*, *(le)láttamoz*” – Pátrovics 2003: 204).

A *be* igekötő hasonló funkcióját mutató igekötős igék a műszaki, valamint a hivatalos nyelvben már korábban is előfordultak, ill. meg is gyökeresedtek, pl. *beszabályoz*, *besűrit*, *bemér*, *bevizsgál*, *beazonosít* stb. (lásd a 2. lábjegyzetet). A *bebonyolít* és a *betesztel* típusú igék valószínűleg a *beszabályoz*, *bevizsgál* stb. mintáját követik,

²⁶ A *befertőz* itt valószínűleg másodlagos a *befertőződik*-hez képest, ami voltaképpen a *be* igekötőnek a 2.2.-ben kifejtett második jelentésében fordul elő, azt a mintát követi: vö. *bealgásodik* [*a tó*] 'teljes felületén algás lesz', *befertőződik* [*a seb*] 'teljesen elfertőződik'. Majd valószínűleg a *megfertőz* – *megfertőződik* pár analógiájára jön létre a *befertőződik* mellé a *befertőz* '(teljesen) megfertőz'.

amelyek maguk is analógiásan jöhetnek létre:²⁷ *beszabályoz valamit* ← *szabályoz*, ill. *beállít valamit valamilyen állásba*, *besűrit valamit* ← *valami besűrűsödik valamilyen edénybe*.

Hasonló szerepűek az újabb *le* igekötős igék is (vö. a 3.2.2. résszel). Úgy látszik, hogy a beszélt nyelvben, amelyben az utóbbi időben ugrásszerűen megnövekedett a különböző típusú *be* igekötős neologizmusok száma, ami a *be* felfutó termékenységét igazolja, ennek a kivételes termékenységnek köszönhetően a következő váltások zajlottak/zajlanak le: *bonyolít* → *lebonyolít*, *bonyolít* → *bebonyolít*, esetleg *lebonyolít* → *bebonyolít*; *tesztel* → *letesztel*, *tesztel* → *betesztel*, esetleg *letesztel* → *betesztel* – vagyis a két igekötős típus napjainkra kezd nemcsak az igekötő nélküli változat, hanem egymás variánsává is válni.

A szokásosan igekötőtlen igékkel előforduló *be* az esetek másik részében egy esemény kezdetére, egyszerűségére (inchoatív, ill. szemelfaktív akcióminőség) és/vagy intenzitására utal, pl.: *beakciózik* 'elkezd (hevesen) akciózni', *becsillog*, *becsipog*, *bejelez* 'elkezd (nagyon) csillogni', 'elkezd (nagyon) csipogni', 'elkezd(nagyon) jelezni' vagy 'egy pillanatig csillog' ('megcsillan'), 'egy pillanatig csipog' ('felcsipog'), 'egy pillanatig jelez' (a *jelez* szemelfaktív jelentésére nincs szokásos igekötős alak).

Pátrovicsnál más igékkel, mint pl. a *befél*, *behány*, *befáj* (a *gyomra*) stb. kapcsolatban az is felmerül, hogy ez utóbbi típusú igék nemcsak kezdést vagy egyszerűséget, hanem elhatároltságot, vagyis delimitatív akcióminőséget is kifejezhetnek (Pátrovics 2003: 205). Ez a *becsillog*, *becsipog*, *bejelez* esetében elfogadhatónak tűnik: 'egy ideig csillog', 'egy ideig csipog', 'egy ideig jelez', viszont a *befél*, *behány*, *befáj* (a *gyomra*) jelentése szerintem inkább: 'elkezd nagyon félni', 'elkezd nagyon hányni', 'elkezd nagyon fájni (a *gyomra*)' (inchoatív–szubmerzív akcióminőség). Kétségtelen, hogy a fenti akcióminőségeket időnként nehéz elválasztani egymástól, ill. nehéz meghatározni a *be* igekötős ige pontos (akcióminőség-)jelentését. Ez azzal függhet össze, hogy ezek az akcióminőségek a *be* bővülő, változóban lévő lexikai jelentéseire és a már meglévő igekötős igék (sokszor lexikalizálódott) jelentéseire épülő, formálódóban lévő akcióminőség-jelentések (vö. pl. a 3.1.3. , ill. a 3.2.1. ponttal; lásd még Pátrovics i. h.).

4.3. Kompetencia, produktivitás, kreativitás, analógia

Az igekötő-használat új, „hibásnak” tartott jelenségeivel kapcsolatban nagyon gyakran az is felmerül, hogy ezek a „hibák” egyebek között a beszélők „nyelvi inkompetenciájából” adódnak.

Így például Pátrovics (annak ellenére, hogy felismeri az igekötők új típusú használatában azt a tendenciát, hogy az igekötőknek nő az aspektusjelölő, ill. akcióminőség-képző szerepük, és elemzi is a formálódó új akcióminőségeket, sőt az ezeket tükröző neologizmusokat is számba veszi), részben mégis elfogadja Hadrovics érvelését, és az igekötőhasználattal kapcsolatos „nyelvi hibákat” bizonyos esetekben egyszerűen német hatásnak tulajdonítja,²⁸ más esetekben pedig a „nyelvi inkompetencia” nem tolerálható megnyilvánulásának tartja őket.

²⁷ Ezeket az eseteket A mai magyar nyelv rendszere (MMNyR. I., Tompa szerk. 1961) ún. „pregnans” jelentéseknek nevezi.

²⁸ Természetesen az igekötő-használatban sincs kizárva az idegen nyelvi hatás, de ha a „hibázások” szisztematikusak, akkor a jelenségek mögött rendszerbeli okokat is keresnünk kell.

Pátrovics véleményével szemben én úgy gondolom, hogy az igekötők ilyen jellegű „hibás” használataiban rendszerbeli összefüggések tükröződnek. A szabályosság és a nyelvszokástól való eltérés ugyanis nem zárja ki egymást: a szabályosság is járhat a norma megsértésével. A szóképzési morfológiában ilyen például a lexikai akadályozás korlátozó szerepének figyelmen kívül hagyása produktív szabályok gyermeknyelvi, beszélt nyelvi vagy költői nyelvi alkalmazásakor (vö. Ladányi 2001).

A felnőtt igekötő-használat normasértéseiben szerintem ugyanúgy a rendszer összefüggései nyilvánulnak meg, mint például azokban az ún. „okos hibákban”, amelyeket kisgyerekek nyelvhasználatban figyelhetünk meg. Pléh Csaba a téri viszonyokat jelölő igekötőkkel kapcsolatos nyelvi hibázásokban (pl. *Beássa a gödröt. Csukd ki az ajtót! Öltöztessél le! Hunyd ki a szemed!*) például megmutatja, hogy „a gyermekek nem véletlenszerűen vétnek az igekötők használata során”, és hogy „valójában ezek az okos hibák mutatják legjobban a kombinatorika produktív jellegét” (Pléh 2000: 992–3). (Az okos hibák tulajdonképpen a rendszer összefüggéseire épülő kreatív nyelvhasználatból adódnak.) Pléh rámutat, hogy a hibázások alapoka, hogy a magyarban a téri viszonyok jelölése alapvetően külön morfémákban (rag, névutó, igekötő) fejeződik ki (vagyis a magyar – eltérően azoktól a nyelvektől, ahol az irány az ige lexikai jelentésében kódolódik – ún. szatellita nyelv), és ennek alapján a magyar kisgyerekek az irány tekintetében akkor is „alulspecifikálják” az ige jelentését, amikor az ige ilyen szempontból egyébként lexikailag meghatározott (vagyis a felnőtt nyelvi *öltöztet* (~ *felöltöztet*) vs. *vetköztet* (~ *levetköztet*) igepárral szemben a gyermeknyelvi *öltöztet* jelentése nagyon általános, magában foglalja az öltöztetést és a vetköztetést egyaránt, és a kettő közötti különbséget csak az igekötőhasználat mutatja: *felöltöztet* ’felöltöztet’, ill. *leöltöztet* ’levetköztet’). „A gyermeki hibázások azt mutatják, hogy a gyermek igen korán ráhangolódik a nyelv alapszerkezetére e téren, s túláltalánosít. Ami az egyik oldalról az ige jelentésének alulspecifikálása, az a másik oldalról azt jelenti, hogy a gyermek az igekötőket a magyar nyelv szatellita jellegének megfelelően szabadon alkalmazhatóként kezeli” (Pléh i. h.).

Hasonló (túl)általánosítási folyamatok a mindennapi nyelvhasználatban is zajlanak, pl. szokásos: *felgyújtja a villanyt* ↔ *leoltja a villanyt*, ill. *fel* ↔ *le*; új: *feloltja a villanyt* ↔ *leoltja a villanyt*. Az új, a norma szerint hibás kifejezésben a *fel* – *le* igekötők antonim viszonya manifesztálódik (*fel* ↔ *le*), ehhez képest az *olt*, ami az irány tekintetében eredetileg lexikailag meghatározott, itt meghatározatlanként értelmeződik. Pátrovics egyik eléggé szokatlan példájában, a *felcsökkenti az árakat* kifejezésben²⁹ hasonló összefüggések tükröződnek. Szokásos: *felemeli az árakat* ↔ *lecsökkenti az árakat*, ill. *fel* ↔ *le*; új: *felcsökkenti az árakat* ↔ *lecsökkenti az árakat*. Az új kifejezésben (*felcsökkenti az árakat*) az igekötők egymással való szembenállása dominál (*fel* ↔ *le*), az eredetileg az irány tekintetében lexikailag meghatározott *csökkent* viszont itt szintén meghatározatlan igeként szerepel.

Az új lexikai jelentések és az általánosítás szerepét figyelhetjük meg a *be* igekötős neologizmusokkal kapcsolatban is azokban az esetekben, amikor a *be* igekötő eredeti hatóköri korlátainak túllépésével más igekötők helyén jelentkezik (vö. a 3.2.2. ponttal).

²⁹ „Külön figyelmet érdemel a *fölcsökkent* ige: *az árakat fölcökkentették* (sic!), amelynek létrejöttében, – arról most nem is beszélve, hogy maga a szó a kontradikció tipikus esete – a nyelvi manipulációnak minden bizonnyal nem kis szerepe volt” (Pátrovics 2003: 204).

Ezekben az esetekben azonban a fentiekől eltérően nem az ige, hanem az igekötő jelentése válik általánossá. Az igekötő általánosított tartalmának megfelelően ilyenkor feloldódik az igekötők megosztott funkciójából adódó blokkolás. Például eredetileg az igekötők differenciált jelentésének megfelelően (*fel* ↔ *le*, *be* ↔ *ki*) léteznek a *felgyorsít* ↔ *lelassít*, *begörccsöl* ↔ *kilazul* típusú ellentétpárok, és nincsenek **begyorsít*, **belassít*, **belazul* típusú igék. Majd a *be* igekötő a 'teljesség' (szaturatív akcióminőség) és/vagy valamilyen más akcióminőség-jelentésének (pl. 'kezdés', 'intenzitás' vagy 'rezultatívitás') (túl)általánosításával – ebben az általános jelentésében – átveszi a *fel*, *le*, *ki* stb. szerepét is: *begyorsít* 'nagyon/teljesen felgyorsít' vagy 'elkezd gyorsítani', *belassít* 'nagyon/teljesen lelassít' vagy 'elkezd lassítani', *belazul* 'teljesen kilazul'. A *be* ilyen típusú használatával eltűnnek (neutralizálódnak) az egyes igekötőkre jellemző speciális kognitív/szemléleti különbségek. A *be* igekötő új, általánosító szemléletre épülő használata új típusú versengést indíthat el az igekötő-rendszeren belül, ill. az igekötők használatában is.

Ide tartozna, de ezúttal nem tudjuk részletezni a produktivitás, a kreativitás és az analógia összefüggéseit (ezt részletesen lásd Ladányi 2001-ben). Most csak annyit jegyezni meg, hogy a nyelvi kompetencia nemcsak a rendszer szabályainak ismeretéből áll, hanem a nyelvi rendszer egyéb összefüggéseinek ismeretéből is, tehát a kompetenciát, illetve a ráépülő kreativitás fogalmát tágabban lehet és kell értelmeznünk a szabályok ismereténél. Ez azt jelenti, hogy nemcsak a produktív szabályoknak, hanem az egyéb összefüggéseknek is igen fontos szerepük van a neologizmusok létrejöttében. Így például a komplex formációknak (ebben az esetben a *be* igekötős igéknek) és főként az ezekből kiinduló analógiás folyamatoknak kiemelten fontos szerepük van az igekötő jelentésének/funkciójának alakulásában (vö. Pátrovics 2003).

Az analógiának a rendszer szabályainak átrendeződésében és az új szabályok kialakulásában is fontos szerepe lehet: egy-egy új szabály megformálódásához az érintett jelenséget tükröző nyelvi kifejezések felszaporodása szükséges, ez pedig a szabály kiépülése és automatikussá válása (vagyis produktívvá válása) előtt csak analógiás úton történhet.

5. Presztízsváltozat, csoportnorma, egyéni nyelvhasználat

A neologizmusokat, ha azok nem a presztízsváltozat, hanem valamilyen csoportnorma keretében jönnek létre,³⁰ gyakran a nyelvi igénytelenség megnyilvánulásának tekintik (pl. Pátrovicsnál (2003: 205): „példáink jelentős része nem teljes stílusértékű”, T. Somogyinál (2003: 371): „... a kevésbé igényes köznyelv elemévé válhat”). Pedig ezek a presztízsnorma-követési igényt nem mutató (tehát ilyen értelemben valóban igénytelen) alakok olyan szempontból akár nyelvileg igényesnek is mondhatók volnának, hogy – legalábbis keletkezésükkor – éppen a nyelvvel való tudatos bánásmódnak, a kreatív nyelvhasználatnak a jelei.

Az eredetileg csak a társadalom bizonyos csoportját (vagy csoportjait) érintő nyelvhasználat könnyen túlhatolhat a csoportnormá(ko)n. T. Somogyi írja, hogy „az argotikus és szlengszavakkal és -kifejezésekkel telített ifjúsági nyelv nagyon erősen és elég gyorsan hat a bizalmas társalgási nyelv egészére...”, és „a tegnap még kimondot-

³⁰ „... az új tendenciák először az ún. kreatív nyelvhasználatban jelennek meg és sokszor csak a köznyelv alsóbb rétegeiben, pl. a fiatalok szlenggel tarkított beszédében érhetőek tetten...” (Pátrovics 2003:205); „az argotikus és szlengszavakkal és -kifejezésekkel telített ifjúsági nyelv...” (T. Somogyi 2003: 371).

tan ifjúsági nyelvi szó holnap már a kevésbé igényes köznyelv elemévé válhat” (T. Somogyi 2003: 371).

Nádasdy az igekötő-használatnak nem a csoporttal vagy a normával való viszonyára, hanem ennek egyéni vonatkozásaira és a választás lehetőségére, vagyis a kreatív nyelvhasználat és a stílus összefüggéseire mutat rá (vö. még T. Somogyi 2003: 372) – arra, hogy az igekötőknek nemcsak a finom árnyalatok kifejezésében van komoly szerepük, hanem stíláriis lehetőséget is nyújtanak: az igekötők újfajta használata egyfajta “harsány kolorittal”³¹ járul hozzá a beszédhez. Jó példa erre az index internetes újság egyik cikke is, amelynek figyelemfelkeltő szándékkal írott címe a következőképpen szól: *Belassul az ADSL*. A cikk szövegében azonban a hír már így szerepelt: *lelassul az ADSL*. (Az adatok forrását lásd a 19. lábjegyzetben.)

Úgy tűnik azonban, hogy a viszonylag új *be* igekötős igék közül néhány már „polgárjogot nyerhetett” a formálisabb stílusokban is. Egy tipikus irodalomelméleti szövegben (Kritika 2004. április), amely tele van megfelelő szakszavakkal (*receptió, inspirálás, ontológia, posztmodern szubjektum, mnemotechnika, inadekvát, distancia, a viszonyítási pont szituáltsága* stb.), fordul elő a következő példa: „*E dinamizmusban [nem is ebben a dinamizmusban, tehát kifejezetten emelt, formális stílusban kezdődik a mondat] mindig van valami előre nem látható, kiszámíthatatlan szubjektív elem, ami bejósolhatatlanná teszi a hatást.*”³²

Az új *be* igekötős igék stilisztikai lehetőségeivel kapcsolatban meg kell még említenünk ezeknek az igéknek az egyik jellegzetességét, a tömörítésre való képességüket.³³ Ilyen a *be* igekötős igék korábban már említett, ún. „pregnans” használata, amely nem új jelenség (pl. *beszabályoz valamit* ← *szabályoz*, ill. *beállít valamit valamilyen állásba*, *bemér valamit* ← *mér*, ill. *beadagol valamit valamibe*); ilyen a *be* igekötő újabb, visszaható funkciója is (*befeszít* ~ *megfeszíti magát*, *bekeményít* ~ *megkeményíti magát*; *beminkel* ~ *kisminkeli magát*, *beregisztrál* ~ *beregisztrálódik valahová*, *belinkel* ~ *belinkelődik valahová*). Ez a képesség bizonyára szintén hozzájárul az új igekötős alakok létrejöttéhez és használatának terjedéséhez.

6. A neologizmusok eltérő értékelésének okairól

A neologizmusokkal kapcsolatos értékelési különbségek szinte törvényszerűen következnek abból, hogy az írás elején egységesnek sugallt „nyelvész-társadalom” milyen csoportokra oszlik a nyelv különböző megközelítésmódjait tekintve. Más hozzáállást jelent egy nyelvi jelenség megítélésekor például az, hogy elméleti nyelvészeti, szociolingvisztikai vagy nyelvművelői attitűd jellemzi-e a kutatót (vö. Kontra 2001; Kenesei 2002).

Az elméleti nyelvészeti megközelítés mindenekelőtt rendszerszemponútú, tehát egy jelenség egy ilyen indíttatású kutató számára elsősorban akkor érdekes, ha szabályba foglalható, vagyis egyszerre produktív és általánosítható. Az elméleti nyelvész a nyelvet főként mint potencialitást tekinti érdekesnek, az aktuális nyelvhasználat pedig első-

³¹ „Nem véletlen, hogy éppen igekötő-ügyben van annyi vita és kölcsönös leihelyezés a beszélők között: van, aki szereti a harsány színeket, a pergőt, az efemert (sőt a talmít!), és van, aki éppen a visszafogottat szereti, a kipróbáltat, a bézst, a drappot. Csak tessék” (Nádasdy 2003a: 287).

³² Harmath Artemisz: A test provokációja. Kukorelly Endre lírájáról. *Kritika* 2004. április, 11–13. l.

³³ A tömörítésre való törekvés amúgy is jellemzi a mai magyar nyelvhasználatot (ez nyilvánul meg például az olyan „igei összetételekben” vagy inkább elvonásokban, mint például a *vadvizievez* vagy a *költségvet* stb.).

sorban annyiban foglalkoztatja, amennyiben az valamilyen szabály, potencialitás megvalósulása. Leírásának tárgya a rendszer és nem a norma; az egyedi tények leírasi szempontból érdeklődési körén kívül esnek.

A nyelv művelő számára a nyelv konvenciók rendszere, de figyelmének középpontjában nem bármilyen konvenciórendszer áll, hanem elsősorban a presztízsként elfogadott standard nyelvváltozat rendszere, amely ebben a felfogásban egyben a fenntartandó norma is: ezért a nyelv művelői attitűddel jellemezhető kutatót főként a standard nyelv szokásrendszerének mint értékes hagyománynak a megőrzése foglalkoztatja, és a neologizmusok megítélésekor abból indul ki, hogy ezek mennyiben felelnek meg a hagyományoknak, pontosabban a kialakult standard normáinak.

A szociolingvista ezzel szemben minden nyelvhasználati tényre figyelemre méltónak tart; adatait a valóságos nyelvhasználatból meríti, és nem érzi szükségesnek, hogy értékítéletet mondjon a vizsgált jelenségekkel kapcsolatban, mert számára az egy nyelven belüli, különböző közösségekhez kötődő rendszerek és normák egyenrangúak.

A leíró/elméleti nyelvészet, a szociolingvisztika, a nyelv művelés szembenállásáról (vö. Kontra 2001) vagy legalábbis különböző szemléletéről lenne tehát szó (vö. Kenesei 2002)? A kérdés azért ennél bonyolultabb. A fenti megállapítások ugyanis meglehetősen elnagyoltak, annál inkább, mivel mindegyik megközelítésmódon belül vannak eltérő irányzatok.

Így például az elméleti nyelvészetben belül több eltérő nyelv elméleti modell kínálkozik a nyelvi leírás háttéréül. Nem mindegy, hogy strukturális szemléletű (formális) vagy funkcionális szemléletű irányzatról van-e szó; hogy az illető irányzat a nyelvet társadalmi konvenciórendszerként vagy mentális jelenségként, tudásfajtaként kezeli-e; hogy a nyelvi rendszert autonómnak tartja vagy más tudásfajtakba, esetleg a közösségbe, a kultúrába ágyazottan fogja-e fel; hogy milyen tudást tart a nyelvi képességekhez tartozónak; hogy a tudás mellett modellálni kívánja-e a nyelvhasználatot, a tényleges teljesítményt stb. (A funkcionális szemléletű modellekre például a nyelvhasználat szempontjának felértékelődése jellemző, ami a nyelv közösségi funkcióinak, a variációinak és a nyelvi változásnak, a nyelvi kontextusnak és a pragmatikai szituációnak stb. a felértékelődésével jár együtt – vö. Ladányi, megjelenés alatt.)

A fenti durva kategorizáció is megmutatja azonban azt, hogy hol vannak azok az ütközési pontok, ahol a dominánsan eltérő attitűddel jellemezhető kutatók között viták alakulhatnak ki a nyelvi jelenségek, köztük a neologizmusok értékelése kapcsán.

Az ígeközös neologizmusok és általában a neologizmusok értékelésének különbözősége (a fentiek fényében) eszerint a rendszer – norma – nyelvhasználat különbözőségével függ össze. Egy-egy új jelenség vizsgálható aszerint, hogy mennyire illeszkedik egy potenciális rendszerbe (mennyire szabályszerű az adott rendszeren belül), hogy mennyire felel meg a standard változat normájának (hol tart a konvencionalizálódás és a standardizáció folyamatában), ill. ha nem a standard része, akkor milyen rétegnyelvnek vagy milyen stílusnak a sajátosságai közé tartozik. Ezt a három értékelési szempontot azonban valóban érdemes külön tartanunk egymástól, mert nem következnek egymásból, és ezért nem szerencsés, ha befolyásolják egymást. (A címbe „helyi érték” kifejezés éppen arra kívánt utalni, hogy a különböző szempontok szerint ugyanaz a jelenség más értékelést kaphat.)

Nem minden neologizmus jön létre szabály alapján, tehát nem biztos, hogy a rendszer produktív mintáit követi – de mindenesetre valamilyen a nyelvben előforduló

minta vagy minták szolgálnak az alapjául (amely(ek) lehet(nek) egyedi(ek) is). Ezek közül a minták közül azok, amelyeknek az alapján létrejövő nyelvi formák típusainak száma jelentősen felszaporodik, és ezzel együtt a létrehozás módja automatikussá és egyben szabályokba foglalhatóvá válik, a rendszer produktív szabályaivá válnak. (Talán ez történik ma a *be* igekötő új lexikai és grammatikai jelentéseire épülő mintákkal, vagy legalábbis e minták némelyikével.)

Azok a nyelvi formák, amelyek szabályos minták követésével jönnek létre – annak ellenére, hogy a rendszer produktív mintáit követik, tehát potenciálisan a rendszer elemei –, sem válnak feltétlenül azonnal konvencionálisakká (vagyis a norma részévé), még ha a standardon belül jöttek is létre.³⁴ Másrészt egy új minta megjelenése egy szűkebb közegben, majd elterjedése a nyelvközösség egészében a standard szabályrendszerét is megváltoztathatja. Így előfordulhat az is, hogy egy minta/szabály kezdetben nem a standard/normatív nyelvváltozat, hanem egy nem normatív változat (pl. a szleng) mintája/szabálya, de később ez a minta/szabály ill. a hatókörébe tartozó jelenség(ek) standardizálódhat(nak).

IRODALOM

- Bauer, Laurie 1983: *English word-formation*, Cambridge University Press.
- Dressler, Wolfgang U. – Ladányi, Mária 2000: Productivity in Word Formation (WF): a morphological approach, *Acta Linguistica Hungarica* 47, 103–44.
- Kemény Gábor 2003: Nyelvi változás és mikrodiachrónia (Nyelvhasználati változások tendenciaszerűsége az ezredforduló magyarjában). MTA Nyelvtudományi Intézet, Diakrón Kör, 2003. június 10.
- Kenesei István 2002: Hányféle igazság van? *Magyar Nyelv*, 98, 39–48.
- Kontra Miklós 2001: „Három a magyar igazság”. Egy mondattani változás három megközelítése, *Magyar Nyelv* 97, 53–64.
- Kiefer Ferenc 2000: *Jelentéelmélet*, Budapest, Corvina.
- Kiefer Ferenc 2002: Szabályszerűség, termékenység és analógia a morfológiában, in Maleczki Márta szerk.: *A mai magyar nyelv leírásának újabb módszerei V*, Szegedi Tudományegyetem, Általános Nyelvészeti Tanszék, Magyar Nyelvészeti Tanszék, Szeged, 9–15.
- Kiefer Ferenc – Ladányi Mária 2000: Az igekötők, in Kiefer Ferenc szerk.: *Strukturális magyar nyelvtan 3, Morfológia*, Budapest, Akadémiai, 453–518.
- Ladányi Mária 2000: Képzett szavak jelentése: Lexikális, aktuális és potenciális jelentés, in Gecső Tamás szerk.: *Lexikális jelentés, aktuális jelentés*, (Segédkönyvek a nyelvészet tanulmányozásához IV.) Budapest, Tinta Könyvkiadó, 179–84.

³⁴ Lásd a potenciális, aktuális és lexikai szó, ill. jelentés fogalmát Ladányi 2000-ben, ill. Kiefer 2002-ben.

- Ladányi Mária 2001: Szempontok a morfológiai produktivitás megállapításához, in Bakró–Nagy Marianne–Bánréti Zoltán–É. Kiss Katalin szerk.: *Újabb tanulmányok a strukturális magyar nyelvtan és a nyelvtörténet köréből. Kiefer Ferenc tiszteletére barátai és tanítványai*, Budapest, Osiris, 232–46.
- Ladányi Mária 1999–2001: Synonymy in Hungarian verbal prefixes. *Annales Universitatis Scientiarum Budapestiensis de Rolando Eötvös nominatae. Sectio Linguistica* **24**, 67–84.
- Ladányi Mária (megjelenés alatt): A grammatikalizáció kutatása és a modern nyelvelméletek. Elhangzott a Budapesti Uráli Műhely c. nemzetközi konferencia (2003. szeptember 4–6.) meghívott nyitóelőadásaként, 2003. szeptember 4-én. Megjelenik a konferencia kötetében, várhatóan 2004-ben.
- Magyar Nemzeti Szövegtár (MNSZ): <http://corpus.nytud.hu/mnsz>
- H. Molnár Ilona 1966: Az igei csoport különös tekintettel a vonzatokra, *Általános Nyelvészeti tanulmányok* **6**, 229–71.
- MMNyR. = Tompa József szerk. 1961: *A mai magyar nyelv rendszere I*, Budapest, Akadémiai.
- Nádasdy Ádám 2003: *Ízlések és szabályok*, Budapest, Magvető.
- Nádasdy Ádám 2003a: Besír, beröhög, in Nádasdy 2003, 285–8.
- Nádasdy Ádám 2003b: A termékeny lebeszélés, in Nádasdy 2003, 237–40.
- Nádasdy Ádám 2003c: Mi a baj a nyelvműveléssel? in Nádasdy 2003, 178–85.
- Pátrovics Péter 2003: Megjegyzések igekötőink használatának újabb tendenciáiról, in Hajdú Mihály–Keszler Borbála szerk.: *Köszöntő könyv Kiss Jenő 60. születésnapjára*, Budapest, 202–6.
- Pléh Csaba 2000: A magyar morfológia pszicholingvisztikai aspektusai, in Kiefer Ferenc szerk.: *Strukturális magyar nyelvtan* **3**, *Morfológia*, Budapest, Akadémiai, 951–1020.
- T. Somogyi Magda 2003: Az újabb *be* igekötős igék és az ifjúsági nyelv, in Hajdú Mihály–Keszler Borbála szerk.: *Köszöntő könyv Kiss Jenő 60. születésnapjára*, Budapest, 371–5.
- Szilágyi N. Sándor 1996: *Hogyan teremtünk világot? Rávezetés a nyelvi világ vizsgálatára*, Erdélyi Tankönyvtanács.
- Szili Katalin. 1994: *Az igekötőről és az igekötős igeről (funkcionális szempontú vizsgálatok tükrében)*. Kandidátusi értekezés. Kézirat. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest.
- Szili Katalin 2003: A *ki* igekötő jelentésváltozásai, *Magyar Nyelv* **99**, 163–88.